

Sygnatura akt II K 173/14

Ds 2375/13 Prok. Rej. w O.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Andrzej Lewandowski**

Protokolant: Piotr Pitra

Przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniach 06 października 2014 r., 03 listopada 2014r i 08 grudnia 2014r. 23 marca 2015r, 27 kwietnia 2015r i 25 maja 2015r

w O. na rozprawie

sprawy

A. P.

syna B. i H. z domu Z.

urodzonego (...) we W.

PESEL: (...)

oskarżonego o to, że

w dniu 4 kwietnia 2013 roku w S. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. R. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do mieszkania w ten sposób, że po uprzednim podważeniu drzwi balkonowych prowadzących do mieszkania położonego na parterze budynku wielorodzinnego wszedł do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia aparat fotograficzny P. S. marki C. typ (...), telewizor (...) 42 marki LG, telewizor (...) 32 marki S. oraz bransoletę firmy (...) z trzema oryginalnymi zawieszkami czym spowodował straty w łącznej wysokości 3,898 zł na szkodę M. D., przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie, II Wydział Karny, z dnia 17 lipca 2006 roku, sygn. akt II K 145/06 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 stycznia 2006 roku do 21 lipca 2006 roku, 13 czerwca 2007 roku do 6 lipca 2007 roku i w okresie od 24 maja 2009 roku do 6 maja 2010 roku,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **A. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu **24 kwietnia 2013 r.**, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. kwotę **(...),75 (tysiąc sto czterdzieści trzy 75/100) złotych** tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

II K 173/14

UZASADNIENIE

W dniu 4 kwietnia 2013r. pokrzywdzona M. D. w godzinach rannych wyszła ze swojego mieszkania przy ul. (...) w S.. Mieszkania to znajduje się na parterze budynku wielorodzinnego. Wychodząc, pokrzywdzona zamknęła okna i drzwi wejściowe.

(dowód: zeznania świadka M. D. – k. 196- 9)

Tego samego dnia oskarżony A. P. bez wiedzy swojej bratowej I. H., u której wówczas mieszkał, zabrał kluczyki do jej samochodu marki s. (...) i wspólnie ze znajomym Ł. R. (1) pojechali do S.. R. powiedział oskarżonemu, że jadą do jego babci, od której musi coś odebrać. W drodze do S. Ł. R. (1) wskazał, jednak że jadą na włamanie i umówili się, że w przypadku ich ujęcia R. weźmie wszystko na siebie, bo A. P. przebywał na warunkowym przedterminowym zwolnieniu. Kiedy dojechali do S., Ł. R. (1) kazał oskarżonemu podjechać na osiedle, które znajdowało się przy wyjeździe do O.. Ł. R. (1) wysiadł z samochodu i zabrał ze sobą mały, metalowy łom. A. P. pozostał w samochodzie.

(dowód: wyjaśnienia Ł. R. (1) – k. 96 z akta sprawy II K 1178/13, 300;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. k. 31, 199,

zeznania świadka I. H. – k. 199, 80)

Ł. R. (1) wdrapał się na balkon mieszkania M. D. i łomem starał się podważyć drzwi balkonowe. W czasie tej operacji pękła jednak szyba w tych drzwiach. R. wszedł do mieszkania i przeszukał szuflady oraz szafki. Znalazł w nich aparat fotograficzny marki C. model P. (...) i srebrną bransoletę marki P., które zabrał ze sobą. Na balkon wyniósł dwa telewizory (...), jeden firmy (...) o rozmiarze 42 cali i drugi marki S. o rozmiarze 32 cali. Łączna wartość zabranych rzeczy wynosiła 3989 zł. Mniejszy z telewizorów owinął ręcznikiem i zaniósł do samochodu. Następnie wspólnie z oskarżonym P. poszli po drugi telewizor. R. wszedł na balkon i podał telewizor P.. Obaj podnieśli telewizor i wzdłuż bloku szli z nim w stronę samochodu.

(dowód: wyjaśnienia Ł. R. (1) – k. 96 z akta sprawy II K 1178/13, 300;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. k. 31, 199,

protokół oględzin – k. 11 -13 w aktach II K 1178/13,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 25 w aktach II K 1178/13,

zeznania świadka W. M. – k. 195,

zeznania świadka U. J. – k. 197,

zeznania świadka F. P. – k. 198, 31)

Kiedy szli z telewizorem, zostali zauważeni przez pracowników Spółdzielni Mieszkaniowej w S. W. M. i F. P.. Razem z nimi szła w ich kierunku U. J., która zorientowała się już, że doszło do włamania i dzwoniła na Policję. R. i P. zatrzymali się przy śmietniku, gdzie postawili telewizor. Na widok zbliżających się osób A. P. uciekł do samochodu. U. J. zaczepiła Ł. R. (1), pytając go o telewizor. Odpowiedział, że telewizor jest kolegi, do którego właśnie teraz dzwoni. Po chwili jednak zaczął się oddalać w stronę samochodu. W. M. i F. P. pobiegli za nim. R. wsiadł do samochodu i A. P. odjechał z piskiem opon w stronę K..

(dowód: wyjaśnienia Ł. R. (1) – k. 96 z akta sprawy II K 1178/13, 300;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. k. 31, 199,

zeznania świadka W. M. – k. 195,

zeznania świadka U. J. – k. 197,

zeznania świadka F. P. – k. 198, 31)

Oskarżony A. P. jest kawalerem, ma jedno dziecko, przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych w budownictwie. Oskarżony był wielokrotnie karany sędziwnie. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 6 maja 2009r. w sprawie o sygn. akt XII K 207/0-9 został skazany za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 17 lipca 2006r. w sprawie II K 145/06 został skazany za czyny z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24 maja 2009r. do 6 maja 2010r. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7 stycznia 2002r. w sprawie III K 197/01 został skazany za czyny z art. 280§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 27 maja do 18 lipca 2002r. i od 18 lipca 2003r. do 8 lipca 2005r. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 4 kwietnia 2008r. w sprawie II K 1249/07 został skazany za czyny z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 6 maja 2010r. do 7 maja 2012r. Postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7 maja 2012r. oskarżony został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kar.

(dowód: notatka urzędowa – k. 48,

zapytanie o karalność – k. 49,

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 6 maja 2009r. k. 50,

wyrok Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 17 lipca 2006r. – k. 51-58,

wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7 stycznia 2002r. – k. 59-65,

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 4 kwietnia 2008r. k. 108-111)

Oskarżony w czasie popełnienia przestępstwa nie miał zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowana swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna – k. 160-162)

Oskarżony przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. W swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a podtrzymanych przed Sądem podał, że na początku kwietnia znajomy namówił go na wyjazd do S.. Pod nieobecność bratowej, u której oskarżony mieszkał, zabrał kluczyki do jej samochodu, aby pojechać nim do S.. Wyjaśnił, iż początkowo znajomy powiedział mu, że jadą do jego babci, być coś od niej odebrać. Dostał od tego znajomego 100 zł na paliwo. W S. wjechali na osiedle, gdzie zatrzymał się na

parkingu. Znajomy kazał mu poczekać, a sam poszedł kierunku bloków. Po około 30 minutach przyszedł z zawiniętym w ręcznik telewizorem (...). Oskarżony poszedł z nim po drugi, większy telewizor. Telewizor ten stał pod blokiem, skąd obaj go zabrali. Zaczepiło ich dwóch mężczyzn, którzy zaczęli wypytywać o telewizor. A. P. wskazał, że on szybciej podjął decyzję o ucieczce. Wsiadł do samochodu, a po chwili wskoczył do niego ów znajomy, który kazał mu szybko odjeżdżać w obawie przed tymi mężczyznami. W samochodzie był telewizor i aparat cyfrowy. Oskarżony miał wówczas pytać, o co chodzi. Dowiedział się wtedy, że Ł. R. (2) pokłócił się z babką i zabrał swoje rzeczy, których nie chciała mu oddać. Oskarżony wyjaśnił, że wówczas domyślił się, że prawdopodobnie był uczestnikiem kradzieży. Dodał, że jego udział polegał na tym, że zawiózł znajomego do S.. Nie wiedząc, co planuje, a następnie pomógł mu już po tym, jak ukradł te telewizory.

Przed Sądem uzupełnił swoje wyjaśnienia wskazując, że znajomy ma na imię Ł., ale nie pamięta jego nazwiska. Dodał jeszcze, że wskazał tego znajomego Policji. Ponownie wyjaśnił, że nie wiedział, po co jadą. Według oskarżonego R. nie zabierał niczego z samochodu. Stwierdził wprost, że nie brał łomu. Po odczytaniu wyjaśnień Ł. R. (2) A. P. stwierdził, że jest to kłamstwo.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego A. P. w części, w których wskazuje, że nie wiedział o celu wyjazdu do S. nie polegają na prawdzie. Przeczą im bowiem pozostałe zebrane w sprawie dowody, których oceny dokonano przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Szczególnie istotne z punktu widzenia oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. P. były wyjaśnienia świadka Ł. R. (1). Wobec braku możliwości bezpośredniego przesłuchania świadka Sąd poprzestać musiał na odczytaniu jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego. Z oczywistych zatem względów należało podejść do tego dowodu z dużą ostrożnością i uwagą. Analiza wyjaśnień Ł. R. (2) z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego prowadzi jednak do wniosku, że zasługują one na wiarę. Ł. R. (1) wskazał, że wychodząc z samochodu zabrał ze sobą łom, którym następnie podważał drzwi balkonowe. A. P. zaprzeczył, aby widział taki łom zabierany przez R., czemu trudno jednak dać wiarę zważywszy na to, że łom został znaleziony pod balkonem mieszkania pokrzywdzonej a nadto nie jest przedmiotem tak małym, aby można było go nie dostrzec w rękach Ł. R. (1). Wyjaśnienia Ł. R. (1) znajdują również potwierdzenie w zeznaniach świadków W. M., F. P. i U. J., którzy wskazywali na wynoszenie telewizora przez balkon przez dwóch mężczyzn. Należy podkreślić, iż taką wersję wydarzeń przedstawiał właśnie Ł. R. (1), natomiast A. P. wyjaśniał, że gdy podszedł, to telewizor stał już pod balkonem. Ponadto wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. przeczą zawarte w nich niejasności i sprzeczności. Oskarżony wyjaśnił bowiem, że gdy jacyś mężczyźni zbliżali się do nich i wypytywali o telewizor, on podjął szybciej decyzję o ucieczce. Skoro, jak wyjaśnił, nie wiedział, że bierze udział w kradzieży, to trudno w racjonalny sposób wytłumaczyć powody takiego zachowania oskarżonego. Z wyjaśnień A. P. nie wynika, aby w tamtym momencie miał powody do ucieczki, wszak miał być przekonany, że wynoszą jakieś rzeczy, które R. odbiera od swojej babki. Trudno także w racjonalny sposób wyjaśnić przyczyny, dla których oskarżony zabrał samochód swojej bratowej bez jej wiedzy. Jeśli istotnie miał to być wyjazd do babki znajomego, to trudno wskazać, dlaczego nie poprosił jej o zlyczenie samochodu, tym bardziej, że miała to być przysługa odpłatna. Sama I. H. w swoich zeznaniach wskazała przy tym wprost, że oskarżony poinformował ją, iż użył jej samochodu do dokonania włamania.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności i przy uwzględnieniu wielokrotnej uprzedniej karalności oskarżonego A. P. Sąd uznał, że mając na uwadze zasady logiki i doświadczenia życiowego trudno dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. P., w których podawał, że nie wiedział, iż bierze udział w dokonaniu kradzieży z włamaniem.

W ocenie Sądu na wiarę zasługują zeznania świadków W. M., F. P., U. J. i M. D.. Ich relacje są spójne, wzajemnie się uzupełniają, tworząc pewną logiczną całość. Żaden z tych świadków nie znał wcześniej żadnego z oskarżonych i opisywali jedynie okoliczności, które sami widzieli. Ich zeznania korelują ponadto z wyjaśnieniami Ł. R. (1), który sam został skazany za dokonanie kradzieży z włamaniem. Sąd nie znalazł żadnego racjonalnego powodu, dla którego wskazani świadkowie mieliby zeznawać nieprawdziwie.

W ocenie Sądu wątpliwości, co do ich prawdziwości budzą składane przed Sądem zeznania świadka I. H.. Wskazała w nich bowiem, odmiennie od jej zeznań złożonych w toku dochodzenia, że oskarżony A. P. przyszedł do jej mieszkania

razem ze znajomym i telefonicznie wyraziła zgodę na użyczenie im samochodu. Znajomy oskarżonego miał powiedzieć, że ma chorą ciocię i do niej jedzie. Zapytana o sprzeczność w jej zeznaniach, nie potrafiła jej racjonalnie wyjaśnić. Należy wskazać, iż w trakcie dochodzenia zeznała zgodnie z wyjaśnieniami A. P. i Ł. R. (1), że samochód został zabrany bez jej wiedzy.

Sąd miał bezpośredni kontakt z osobowymi źródłami dowodowymi i mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji i ugruntować w ten sposób własne przekonania odnośnie wartości poszczególnych dowodów. W ocenie Sądu istotnym czynnikiem przy oparciu rozstrzygnięcia na odmówieniu wiary tej czy innej grupie dowodów są spostrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania (wyrok SN z dnia 20 marca 2007r. III KK 322/06, LEX nr 249195).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, w ocenie Sądu, sprawstwo i wina oskarżonego A. P. nie budzi wątpliwości.

Sąd uznał, że czyn którego dopuścił się oskarżony A. P., J. W. w dniu 4 kwietnia 2013r. wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 279§1 k.k. Oskarżony wspólnie i w porozumieniu z Ł. R. (1) dokonali włamania do mieszkania M. D., skąd zabrali dwa telewizory, aparat cyfrowy i bransoletkę. Ł. R. (2) podważając drzwi balkonowej, uszkodził w nich szybę i w ten sposób pokonał zewnętrzną przeszkodę, zabezpieczającą mieszkanie przed dostępem osób nieuprawnionych. Tym samym zrealizowany został niejako pierwszy etap przestępstwa kradzieży z włamaniem określonego w art. 279 § 1 k.k. a mianowicie włamanie. Następnie z wnętrza mieszkania zabrał znajdujące się tam urządzenia i bransoletkę i wyniósł je na balkon, skąd razem z oskarżonym A. P. zabrali je do samochodu, którym przyjechali. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżenia działali wspólnie o w porozumieniu, a więc nie jest istotne, który z nich jakie czynności sprawcze wykonywał. Z zachowania oskarżonych po wyniesieniu rzeczy z mieszkania przez Ł. R. (1) wynika bowiem jednoznacznie, iż A. P. akceptował jego działanie a poprzez przyjęcie, przyniesionych przez niego rzeczy realizowali kolejny etap przestępstwa z art. 279§1 k.k. a mianowicie zabór rzeczy. Dla kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonych nie jest istotne jakie znamiona przestępstwa każdy z nich realizował. Wspólnie bowiem zmierzali oni do realizacji znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem. Jak ustalił Sąd całe zachowanie było objęte od samego początku porozumieniem obu oskarżonych, którzy podzielili się rolami.

Dla oddania pełnej zawarcy kryminalne czynu oskarżonego konieczne było ujęcie w jego kwalifikacji prawnej przepisu art. 64§2k.k., charakteryzującego popełnienia przestępstwa w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa tzw. multirecydywy. Zgodnie z powołanym przepisem art. 64§2 k.k. zaostrzeniu kary w nim opisanemu podlega sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. Warunkiem koniecznym dla zaistnienia okoliczności wskazanych w art. 64§1 k.k. jest uprzednie skazanie sprawcy w warunkach tzw. recydywy podstawowej z art. 64§1 k.k. Zachodzi ono w sytuacji, w której sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. Jak wynika z treści wyroku Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 17 lipca 2006r. w sprawie o sygn. akt II K 145/06, A. P. został skazany za przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., czyli popełnione w warunkach recydywy podstawowej, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tą oskarżony odbywał w okresie od 23 stycznia 2006r. do 21 lipca 2006r. i od 13 czerwca 2007r. do 6 lipca 2007r. oraz od 24 maja 2009r. do 6 maja 2010r. a zatem łącznie odbył ponad 1 rok kary pozbawienia wolności i w ciągu niespełna trzech lat od jej odbycia dokonał ponownie przestępstwa kradzieży z włamaniem.

Przy wymierzaniu kary Sądu uznał, że jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności będzie realizować dyrektywy określone w art. 53 kk. Przemawiają za tym zarówno zasady wymiaru kary w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej. Swoim dotychczasowym zachowaniem oskarżony w jaskrawy sposób udowodnił, że wymierzanie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, czy też kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie przynosi żadnego skutku. Sposób działania oskarżonego i popełnienie tak wielu przestępstw, nie przemawiają również w ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Z uwagi na popełnienia przez

skazanego przestępstwa w warunkach określonych w art. 64§2 k.k. Sąd był zobligowany do wymierzenia kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, która w przypadku przestępstwa z art. 279§1 k.k. wynosi 1 rok pozbawienia wolności. Przeciwno wymierzeniu takiej kary stoi zwłaszcza wcześniejsza wielokrotna karalność i wymierzanie za popełnione przestępstwa kar, które jak się okazało nie zapewniły realizację celów kary i nie zapobiegły powrotowi przez oskarżonego do przestępstwa. Przed dokonywaniem kolejnych przestępstw nie powstrzymały oskarżonego nawet kary bezwzględne pozbawienia wolności, z których ostatnią odbył w łącznym wymiarze 3 lat. Z całą mocą należy podkreślić, że w niespełna rok po opuszczeniu zakładu karnego A. P. dokonał kolejnego przestępstwa. Oskarżony mimo wcześniejszego wielokrotnego karania w żaden sposób nie zmienił swojego zachowania i nadal z dużą łatwością przychodzi mu popełnianie kolejnych przestępstw. Oskarżony nie potrafi funkcjonować w społeczeństwie w sposób zgodny z prawem. Nie podejmuje żadnych starań w celu podjęcia pracy i najłatwiejszym sposobem na zdobycia środków utrzymania jest dokonywanie kolejnych przestępstw. Popełnianie przestępstw stało się dla oskarżonego jedynym źródłem utrzymania. Świadczy to o zupełnej demoralizacji oskarżonego, który nie potrafi żyć w zgodzie z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi. Utwierdza to Sąd w przekonaniu, że jedynie izolacja może stanowić środek chroniący społeczeństwo przed kolejnymi przestępstwami oskarżonego.

Mając to na uwadze Sąd uznał, iż wymierzona kara stanowić będzie właściwą dolegliwość dla oskarżonego, odpowiadającą stopniowi jego winy. Przy uwzględnieniu okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu, uprzedniej wielokrotnej karalności oraz sposobu jego działania wymierzona kara łączna z całą pewnością nie nosi cech kary niewspółmiernie surowej i dolegliwej.

Stosownie do dyspozycji art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu wskazanego w tym przepisie równoważnika.

Na podstawie §19 i §20 w zw. z §14 ust. 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. M. kwotę 1143,75 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu. Stosownie do treści § 2 ust. 3 cytowanego rozporządzenia należności obrońców obejmują podatek od towarów i usług w wysokości 23%. Na wskazaną kwotę składały się koszty obrony w postępowaniu przed Sądem. Kwota kosztów obrony przed Sądem jest wynikiem odbycia się rozprawy na kilku terminach, a wynagrodzenie adwokata za każdy z tych terminów stanowi 20% należności za obronę w postępowaniu sądowym.

Stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49 poz. 233 z późn. zm.) Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania oraz od opłaty, mając na względzie obecną sytuację materialną i osobistą oskarżonego.